

Лучана Литицето „Col tavolo”

Единствената причина да се омъжиш

Превод: Екатерина Петрова

Боже Господи, какъв уплах. Преди няколко дни една моя приятелка ме пита: „Тук ли си на 20 август?”. А аз: „Ами не знам, може още да съм на почивка...” А тя: „Не бе, не тази година. Догодина. Нали се сещаш, защото се омъжвам.” Да му се не види. И ме питаш една година по-рано? „Ами, приготовленията са дълги...” Но дори и за фестивала „Сан Ремо” Пипо Баудо* не се готви толкова отрано. Майко мила. Сватбен списък в „Булгари”, шлейф, органист в църквата, който свири „Аве Мария” от Гуно. Не ми вдъхва доверие. Преди всичко не ми се ще да се кълна, че ще обичам цял живот един и същи мъж. Надявам се да го обичам, това да. Но как мога да знам. И после да се закълна пред НЕГО. Който въобще не е какъв да е. ТОЙ чете в очите и в сърцето ми. И понеже ме познава като петте си пръста, знае, че не вярвам в предаността. Но гаджето напира. „Да се оженим”. Но защо? „За да бъдем семейство.” Но ние вече сме. „Защото те обичам”. И аз също, какво общо има това. „Заради

наследяването на пенсията”. Каква хубава житейска перспектива. „Е тогава дай по-лежерно... Ергенско парти със стриптийз и лап денс.” Тъжна работа. „Защото така ще облечеш булчинска рокля.” Вече съм я носила за филма на Алдо, Джовани и Джакомо**. „Заради сватбеното пътешествие до Палма де Майорка.” По-скоро ще се запиша за участие в „Сървайвър”. Не, благодаря. Има само една-единствена истинска причина. Бих се омъжила за него само за да знам как да го представям и как да се представям пред света. Кой е той? Той?! Той е моят СЪПРУГ. А аз коя съм? Аз?! Аз съм неговата СЪПРУГА. Ооооо. Какво удоволетворение. Докато това в момента е катастрофа. Писна ми. Никога не знам как да го представям. Как да го нарека? Моят партньор. Тая дума я използват само гинеколозите. Всъщност не само. Гинеколозите и някои телевизионни водещи. Моят годеник? Много демоде. Сгодяването по своята природа не може да трае десетилетия. Тогава моето гадже. Ама как така. Моето гадже е израз, който използвах в гимназията. Сега галопираме към 40-те. Би трябвало да кажа моят мъж. Пфу.... Моят мъж го използва само Кармен Русо, когато говори за мъжа си. Може би другар. Моето другарче. Жалко, че завършихме училище преди един век. А и другар носи политически оттенък. За манифестация работа. Най-малкото би трябвало да се присъединя към левицата. Моят той? Моята тя? Цялата любов в едно мизерно местоимение? Жалка работа. Моята половинка? За мен е невъзможно. Той е точно двойно колкото мен. Малко му остава, за да бъде тройно колкото мен. Гледай сега. Може би един ден ще се омъжа за него в Лас Вегас. Брак, валиден само за щата Невада. Отивам, омъжвам се за него и когато се върна, не съм омъжена. Всичко е било като в един лош сън. Така ще му се махне мухата от главата. За цял живот той ще е моят доминиращ мъжкар, а аз неговата невежа фея. Но само в Невада.

* Легендарен водещ на фестивала „Сан Ремо”.

** Алдо, Джовани и Джакомо - известно италианско комично трио.

Свършилото руло тоалетна хартия

Превод: Тонина Манфреди

Жалко, че опрашването не се наблюдава сред сексуалните навици на нашия вид. Би било страхотно. Ние от едната страна с нашето цветче, те – от другата със съответния плодник, всеки в собствената си леха и пчелите вършат цялата работа. Обаче не. Все ни се мотаят в краката. Мъжът на моя живот има един навик, заради който бих го убила със собствените си ръце, ако не тежеше осем пъти колкото мен. Когато трябва да завие кафеарката, я затяга толкова силно, че получава гърч. Заклещва я в дяволска схватка. Ако можеше, щеше да сложи отгоре и восъчни печати. И ако аз реша да си направя кафе, за да я отворя, трябва да я ухапя или да извикам пожарникарите. На него – щрак, отнема му една секунда да я развие. Какво толкова? Какво ли - това, че те мразя. Нужни са бицепси като твоите, умнико! Същата работа е с ръчната спирачка. Ако я караме в тоя дух, рано или късно ще се откъсне. Моля се на небесата всеки ден. И освен това, за какво я слагаш ръчната? Да живеехме в планината – щях да разбера. Но улица „Ювара” е абсолютно равна. Не мога да си прекарвам сутрините в закачане на ръчката на спирачката с тока на ботуша, който е от гума и ми отскача в носа. Колко още ще трябва да искам помощ от минувачите, които от години са си изградили представата, че съм малоумна, и в този случай имат и потвърждение. Освен това, я ми кажете. Вашите мъже как раздигат масата? Моят, който е практикуващ смотаняк, го прави с техниката на дискохвъргач. С мятане. Всичко се хвърля и всичко се унищожават. Наблъсква се в хладилника на случаен принцип, като на сляпа баба. Така моцарелата се озовава в отделението за яйца, шунката – в чекмеджето за зеленчуци, а тенджерата със супа, понеже е малко рисковано да я метне, бива подпряна на две мандарини. Рядък случай на супа еквилибрист. А издевателството над миялната машина? Мъжкарят по природа се ужасява от зареждането на миялната. Просто не може да се справи. Твърде сложно е. От друга страна е много трудно да осъзнае, че дръжката на тигана, сложена да стърчи така, пречи на перките да се въртят. И че може би, за да не се задръсти отточната тръба, е

по-добре да се махнат от чиниите обелките от наденица, костите от барбун и мъхнатите кори от киви. С болка на сърце отварям темата „свършилото руло тоалетна хартия“, но критическият дълг ме зове. Колко време трябва да мине, преди нашият *той* да забележи? Картоненото цилиндърче с цвят на оскубана мишка е знак, който животът ни дава в този миг от нашия път. Не иска ли случайно да каже, че е дошъл моментът да сложим ново руло? Но любовта на нашия живот дори не се и замисля. Това е женска работа. Той в банята има съвсем друго занимание – например да чете в жълтата преса как се е случила контузията на Дел Пиеро минута по минута.

Грозни грапавини в хода на събитията

Превод: Славина Петкова

Голяма криза. Вашата невежа фея днес е обезсърчена. За да намери отново мира, ще трябва да се хвърли в басейн, пълен с лексотан, и да плува с отворена уста няколко часа. Ще говоря от името на всички. Ние, безгрижните костенурки, които гребем с широк размах към четиридесетте, от известно време сме свидетелки на обезпокоителното размножаване на белезите на стареене. Лошо натрупване на грозни гънки, които не водят до нищо добро. Първи признак на упадък: порастване на косъм. Беля, с която изглежда бяхме свикнали, като се има предвид, че от години сме космати като кафяви мечки. Но нещо се промени. От известно време ни никне т.нар. “самотен косъм”. Наричан още “отшелникът”. Което значи един изключително дълъг косъм, твърд като китайска клечка за ядене и почти винаги черничък. Предпочитано от въпросния гадняр място: брадичката. Точно от него тръгва процесът на преобразяване във вещица, който никога не ще се спре. Ако направиш грешката да го отрежеш с ножичките за нокти, ще ти порасне прекалено и ще бъдеш принудена да излизаш от къщи с тенджерата на главата. Но да продължим нататък. Появява се шкембе. Набъбване на карантията дори при тези, които досега са били плоски като състезателен кон. Важното е да не се отчайвате. В случай, че някой ви попита: “Бременна ли си?”,

отговорете спокойно: “Да, от две години вече. Скоро Пиеро Анджела* ще прави репортаж за мен”. Продължаваме нататък: масови увисвания и отпускане на двойната брадичка (де да беше само една). Дявол да я вземе гравитацията. Торбичките под очите се сричат, задниците се смъкват, гърдите посърват и наклонят муцунки надолу. Беа, която винаги е имала проблем с малките си гърди, изглежда, че с остаряването почти не може да ги намери. Поради това започна отново да яде бебешки пюрета. Да, точно така. Защото прочела във вестниците, че в някои случаи подпомагали растежа на гърдите на новородените, и се надява, че този ужасен феномен ще се повтори и при нея, която е ударила четиридесетте. Аз лично се примирявам с всичко. От бръчиците „пачи крак” до землистия тен на лицето. Това, което не понасям, е ужасът с месестата част на ръцете. Колкото повече минава времето, толкова повече увисва като мях на гайда. Иде ти да освежиш трицепса, като вдигаш бутилки минерална вода от литър и половина... Моли обаче твърди, че да се отстрани проблемът било изключително лесно. Трябвало само да се научиш да ядеш безсолно. Ама да не решите, че заради минералните соли. За да се предотврати ползването на солницата в ресторантите. Тъй като движението при солене изисква клатене на ръчицата, която на определена възраст, няма как, танцува мамбо номер пет.

*Водещ на научнопопулярно предаване по италианската телевизия.

Майсторът на моите мечти

Превод: Цветелина Кирилова

Имам спешна нужда. Не, не ми се ходи до тоалетната. Трябва спешно да се запозная с някой майстор. Двама, четирима, седем, дванайсет, двайсет и пет. Колкото повече, толкова по-добре. Посочете ми ги. Да дойде вкъщи цяла армия от майстори – ще ги приема с отворени обятия. Стига да са необвързани, защото мисля, след като ги използвам по предназначение, да сторя и едно добро дело – да ги пробутам един по един на моите самотни приятелки. Така де... Фини госпожички, вече задуха друг вятър, не се оставяйте да ви хванат по бели гащи.

Приспособявайте се към новите тенденции. Престанете да точите лиги по смотани инженери, които след двайсет години изпити в университета и държавни конкурси още просят постоянна работа на прага на пенсията. Спрете да се занимавате с онези със свободните професии, които може и да са свободни, но си сменят работата с честотата, с която си сменят белъто. И като сме почнали, стойте далече и от онези чаровни дистрибутори на джаджи с влажен поглед и празни джобове. Сега, за да си гарантирате едно стабилно бъдеще, ви трябват те – майсторите. Те са новите богаташи. Бояджии. Водопроводчици. Тапицери. Ония, дето сменят различни чаркове (на майстора винаги се говори на жаргон, но ако бъкел не разбира – карай). Най-високо в световната йерархия на майсторите са дърводелците. Онези, които правят мебели по поръчка. Обработваеми като дървото, което рендосват. Можеш да си чакаш ред колкото за една хирургическа операция, а и хонорарът им е като на хирург. Ти задаваш любезно въпроса: “Само да ме ориентирате, колко време ще ви е нужно?” Той отговаря раздразнен: “Колкото, толкова!”. Разбирай: “Нямаш сметка да ми досаждаш, щото иначе тая скапана етажерка ще ти я доставя, когато вече си се пренесла на друго място. И ако пак не си доволна – върви да си купиш от Икеа.” И точно тук е проблемът: майсторът чудесно разбира, че е един от малкото останали в тази „долина на сълзите“, знае си цената и прави, каквото си иска. Просто цар. Казва: “Ще дойда утре“ и идва след три дена. По дяволите! Ако аз кажа на някой вестник: “Материалът ще е готов утре“ и го изпратя след 48 часа, директорът веднага ме е уволнил! Тогава питам как така на тебе - електротехник, водопроводчик, кабелджия – ти е позволено всичко? Защо аз трябва да стоя и да те чакам по цели дни, като че ли имам само това да правя? Без да броим, че като дойдеш, овча главичке, никога не носиш, каквото ти трябва. Забелязали ли сте? Когато най-накрая майсторът се просне на колене като имам пред пералнята, за да смени уплътнението, се сеща, че не е взел подходящо. Мили Боже, ами какво носиш в тоя куфар? Неща за пикник ли? Този път няма да ми избягаш. Ще те вържа с изолирбанд и уплътнението ще го донеса аз.

Електроинтелигенти

Превод: Теодора Иванова

Мъжете у дома са като косми в устата – досадни. Вярно е, че съпрузите са пословично ненадеждни, но те понякога дори успяват да ни изненадат. Постоянните снегове на Килиманджаро ще се стопят по-бързо, отколкото съпрузите ще се научат да сгъват чаршафи. Онази вечер моят Годзила използва цели седем тенджери, за да сготви едни най-обикновени макарони. Това моментално се превърна в рекорд. През нощта сънувах, че на гърба ми пораста черупка като тези на костенурките Нинджа. Както се казва: жената вкъщи никога не сяда. Точно затова с времето нас, дамите, ни е обзела манията по електроуредите, които са все по-интелигентни. Жалко, че ние сме все по-глупави и така изниква проблемът с незаличимата пропаст в общуването. Моли, която е най-голямата опустошителка на пица „Маргарита” на северното полукълбо, си купи машина за нарязване, дълга колкото двуместно кану, че дори и една електрическа тенджера за качамак. Какъвто, между другото, не обича. Има технически иновации, които оценявам. Електрическите свещи в църквата, например, броячът за километри в маратонките, както и светещите звездички, които се лепят по тавана. И това са. Не се сещам за други. Онзи ден у нас ме посети една фурия в минипола, която искаше на всяка цена да ме убеди, че животът ми нямал смисъл без нейната прахосмукачка. Първо ми тикна под носа една снимка на акар, увеличена до един милиард пиксела, а после фанатичката продължи: „Знаете ли колко милиона акари имате в килима си?” Вижте, госпожо, казвам, през живота си съм се питала толкова неща. Кой сме? Откъде произлизаме? Но за това колко точно хиляди отвратителни паразита има в килима ми, честно казано, никога не ми е пукало особено. Аз съм една простосмъртна с електрическа метла. Пепел сме били и на пепел ще станем. Вашата прахосмукачка с турбопомпа, турбодвигател и турботорбичка е много хубава. Но ако трябва да извадя от портфейла си турбочек за 2000 евро, ще се турбопритесня. Отиде си раздразнена с миниполичката си, която при ходенето ѝ се

беше качила до сливиците. От няколко години на мода е и един супер миксер, който е не само интелигентен. Той просто е Айнщайн на миксерите. Кълца, смила, пържи, готви, смесва, разбива, разбърква, разкъсва и когато свърши, дори пее. Направен е с двигател на „Фиат Панда” и струва горе-долу колкото колата. Но ако си го купите, ви подаряват книжка с рецепти. За да направите три бисквити, са нужни три дузини яйца и 200 г масло. Но стават великолепни. Моят приятел Аугусто, който го има от години, намира дефекти на жена си, но не и на миксера. Сега ние, аристокотките*, чакаме нов модел. Който, докато готви, да прави любов с мъжете ни. Така ние ще можем да си погледаме телевизия на спокойствие.

*„Аристокотките” - американски анимационен филм на компанията Уолт Дисни